

vader *en* dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Menno Westerink (61) is vader van Majorie (33) en opa van twee kleinkinderen. Hij is getrouwd met OOK-columniste Cora (59).

“Cora en ik kozen er bewust voor om maar één kind te krijgen. We hadden een boerderij met een camping en een winkel. Er was veel arbeid te verrichten. Als ik thuiskwam van mijn werk als leraar op een middelbare school, ging ik direct aan de slag. Een gezin met veel kinderen paste daar niet bij.

Het platteland was een ideale omgeving voor Majorie om op te groeien en de opvoeding ging eigenlijk vanzelf. Cora en ik waren continu aan het werk en Majorie hobbelde met ons mee. We waren altijd met zijn drieën.

Ze was een makkelijk kind en ze hielp bij het werk op de boerderij. Natuurlijk had ze daar niet altijd zin in. Maar als we uitlegden waarom iets moest gebeuren, of waarom ze tegenover klanten altijd opgewekt moest zijn, ook als ze dat niet was, dan snapte ze dat. We overlegden veel met haar. Dat hield niet in dat haar wil wet was. Maar ze kon tenminste begrijpen waarom we dingen deden.

Ik heb nooit gedacht: ze is alleen. De boerderij lag middenin het dorp, er waren altijd kinderen. Haar paard was haar beste vriend, een echte kameraad. 's Nachts sliep ze vaak bij hem in de paardenbak.

Majorie woonde op kamers toen ik ziek werd. De huisarts dacht dat het bobbeltje in mijn hals een opgezette klier was. Het bleek een melanoom met uitzaaiingen te zijn, een agressieve vorm van huidkanker. Ik had een overlevingskans van elf procent.

Cora had het er erg moeilijk mee. Ze had veel steun aan Majorie, die was enorm sterk. Ik toonde mijn emoties niet. Nadat de arts ons het slechte nieuws had verteld, ging ik thuis meteen de paardenstal uitmesten. Mannen huilen niet, dat had ik vroeger geleerd. Pas achteraf kwam de klap. Natuurlijk dacht ik wel eens: ‘Wat gebeurt er met me?’ Maar ik had geen tijd om daar lang bij stil te staan. Ik was vooral bezig druk op het ziekenhuis te zetten om ervoor te zorgen

[Lees verder op pagina 36 >](#)

‘Mannen mochten niet huilen, maar ik zag de tranen in zijn ogen’

Majorie (33) is moeder van Elin (6) en Tibbe (3).

“Ik heb er nooit moeite mee gehad dat ik enig kind ben. Het waren vooral anderen die er vragen over stelden. Zelf had ik niet het gevoel dat ik iets miste. Mijn ouders hadden bij hun boerderij een camping waar ook veel kinderen kwamen. Ik was nooit alleen. Mijn ouders waren altijd druk, maar hun werktijden stemden ze op mij af. Ze waren ‘luke boeren’ met maar een paar dieren. De koeien werden pas gemolken als ik op school zat en als ik 's avonds op bed lag. Als ik uit school kwam, zat mijn moeder klaar met thee en koekjes. Daar komt bij dat mijn vader net een groot kind is. Het kattenkwaad dat ik anders met een broer of zus had uitgehaald, deed ik met mijn vader. Tot ergernis van mijn moeder.

De opvoedrol lag bij haar. Mijn vader was er meer voor het feesten. Ik heb me nooit voor hem geschaamd, zoals sommige vriendinnen zich wel voor hun vader schaamden. Ik vond het helemaal niet erg als hij me van een schoolfeest ophaalde. Ik vond het wel stoer dat hij dan in zijn grote landrover kwam aanrijden, en dat hij er anders uitzag dan andere mannen. Hij was alternatiever dan de meeste andere, gladgeschoren vaders. Hij had een grote baard en droeg meestal een grote, wollen trui op een spijkerbroek. Als ik het lief vroeg, mocht ik altijd uitgaan. Dan zette hij 's nachts de wekker en kwam me ophalen.

In mijn puberteit was ik meer gericht op vrienden dan op mijn ouders, maar ik heb me nooit tegen hen afgezet. Onze band werd weer hechter toen ik op kamers woonde en mijn vader ziek werd. Mijn moeder belde om te vertellen dat mijn vader kanker had. Ik kon daar niet zoveel mee. Kanker was een ver-van-mijn-bed-show. Ik sloeg dicht. In die periode overleed mijn opa aan dezelfde vorm van kanker. Voor mijn vader was dat confronterend. Hij had een erfelijke ziekte die hij misschien ook aan mij had doorgegeven. Voor mij was het alsof zich een film afspeelde. Ik was me niet bewust van mijn verdriet, alleen van het feit dat mijn ouders verdriet hadden. Ik was in die tijd vooral zorgzaam. Het was de vraag of mijn vader geopereerd kon worden. Op zijn lever was nog

[Lees verder op pagina 36 >](#)

‘Ik was mijn identiteit kwijt en wilde niet dat anderen me zagen’

Menno >

dat ik snel geholpen werd. Ik wilde mezelf later geen verwijten hoeven maken dat ik niet alles had geprobeerd om beter te worden.

Alleen de dag waarop mijn baard eraf moest vanwege de operatie, lukte het niet om sterk te zijn. Het was een grote baard, een overblijfsel uit de jaren zestig, en iedereen kende me zo. Toen hij eraf was, had ik zó'n blotebillengezicht! Het was alsof ik mijn identiteit in één keer kwijt was.

Voor Cora en Majorie kon ik me niet verbergen, alleen zij mochten me opzoeken. Ik was een zielig hoopje mens. Zonder baard zag ik mezelf niet zitten. Maar ik moest verder met mijn nieuwe ik, en geleidelijk kwam de gewenning. Door de bestralingen heb ik nu aan één kant van mijn gezicht geen baardgroei meer. Tegenwoordig heb ik alleen een sik.

Over mijn ziekte hebben Majorie en ik samen nooit echt gepraat. Ik vind het moeilijk om het erover te hebben, met wie dan ook. Als de burens destijds op straat vroegen hoe het met me ging, stopte Cora om het ze te vertellen en liep ik ondertussen door.

Majorie is meer een gevoelsmens. Zij kan zeggen: ‘Ik hou van jou.’ Hoewel mijn gevoelige kant is komen boven drijven sinds mijn ziekte, beperk ik me vaak tot: ‘Ik ook van jou.’

Ik probeer mijn gevoelens te laten blijken door er voor haar te zijn, door bijvoorbeeld met haar de stad in te gaan en haar op nieuwe laarzen te trakteren. Mijn ziek zijn is gebeurd en het heeft geen zin om dat terug te halen.”

Majorie >

een plekje gevonden. Als dat kanker was, had opereren geen zin. Een hele dag moest hij wachten: wel of niet geopereerd worden. En dus wel of niet zijn baard verliezen. Zijn baard ging eraf. Ik herkende hem alleen nog aan zijn postuur en zijn ogen. De tranen stonden in zijn ogen en hij pakte me vast. ‘Ik hou van je,’ zei hij. Dat was niks voor hem. Mannen mochten niet huilen, met dat idee was hij opgevoed. Toen brak ik. Het was confronterend om mijn vader zo kwetsbaar te zien. Het idee dat mijn ouders er altijd voor me zouden zijn, dat onvoorwaardelijke, dat was weg. Ik leefde met het idee dat het van de één op de andere dag over kon zijn.

Ik heb een behoorlijke kans om dezelfde ziekte te krijgen. Er zijn al een paar keer gevaarlijke pigmentvlekken weggehaald. Mijn kinderen hebben vijftig procent kans dat ze het krijgen. Daar hebben mijn man en ik vooraf wel over nagedacht. Maar we vonden het geen reden om niet aan kinderen te beginnen.

Ja, het is een rotziekte, maar vooral als je niet weet dat je het hebt. Als Elin en Tibbe straks zijn uitgegroeid, moeten ze net als ik jaarlijks op controle. Daardoor kan het bij ons nooit zover komen als bij mijn vader of mijn opa. Lichamelijk is mijn vader er op achteruit gegaan. Maar hij is ook zachter geworden, en sindsdien hebben we onze momenten samen. Zo zijn we onlangs samen gaan shoppen. Zonder kanker was zo iets minder speciaal geweest.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en telefoonnummer naar lezers@tijdschrifttook.nl.